

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČ: 649 49 681, se sídlem Tomíčкова 2144/1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 15. 9. 2006, čj. 5 137/2005/603-VI, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 362/2006, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2007, č. j. 10 Ca 362/2006 - 15,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2007, č. j. 10 Ca 362/2006 - 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Rady žalovaného ze dne 15. 9. 2006, čj. 5 137/2005/603-VI, bylo podle § 59 odst. 2 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) změněno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 24. 2. 2005, č. 5137/2005/603-II, tak, že se podle § 62 odst. 1 písm. b) spr. ř. povoluje obnova řízení ve věci ukončené pravomocným rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, ve správním řízení zahájeném z podnětu správního orgánu ohledně sporu mezi účastníky Vodafone Czech Republic a.s. a žalobcem vzniklém po uzavření smlouvy o propojení mezi uvedenými účastníky dne 20. 12. 2000 a ve věci pravomocného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 1. 2002, čj. 34729/2001-603, ve věci uložení předběžného opatření v témže správním řízení. Rozhodnutím předsedy

žalovaného ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, bylo podle § 59 odst. 2 spr. ř. zamítnuto odvolání společnosti Vodafone Czech Republic a.s. a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2002, čj. 32452/2001-620/VII.vyř., jímž žalovaný uložil na základě § 40 odst. 4, § 95 odst. 1 písm. c) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „zákon o telekomunikacích“; s účinností od 1. 5. 2005 zrušen a nahrazen zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích) – pozn. soudu] společnosti Vodafone Czech Republic a.s. podle bodů 3.1 a 6.6 uvedené smlouvy o propojení a podle bodu 7 přílohy A, bodu 3.1 Přílohy D a Dodatku č. 1 ze dne 25. 5. 2001 k této smlouvě povinnost směřovat veškerý provoz, s výjimkou provozu přelivového, ze své sítě do sítě žalobce výhradě přímým propojením a dále směřovat přelivový provoz tranzitem přes síť společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 1. 2007, č. j. 10 Ca 362/2006 - 15, žalobu napadající rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 15. 9. 2006, čj. 5 137/2005/603-VI, odmítl. Soud uvedl, že žalobce brojil proti rozhodnutí o obnově řízení ve věci, která se týkala rozhodnutí žalovaného o sporu dvou provozovatelů veřejných telekomunikačních sítí ze smlouvy o propojení ve smyslu § 40 odst. 4 zákona o telekomunikacích. Soud posoudil předmětnou smlouvu o propojení tak, že bytí byla podle § 38 až 40 zákona o telekomunikacích omezena smluvní volnost stran a žalovaný byl nadán významnými pravomocemi ohledně procesu jejich uzavírání, jde podle něj o v konečném hledisku o smlouvu soukromoprávní, uzavřenou mezi dvěma subjekty soukromého práva, jejímž předmětem je úprava vzájemných práv a povinností při propojení sítí a na níž se, pokud zákon o telekomunikacích nestanoví jinak, plně vztahuje obecná úprava závazkových vztahů obsažená v občanském a obchodním zákoníku. Ve sporu ohledně jejího plnění jsou proti sobě dva subjekty soukromého práva v rovném postavení. Soud dodal, že kdyby nebylo zvláštní právní úpravy dané § 40 odst. 4 a § 95 odst. 1 písm. c) zákona o telekomunikacích, pravomoc k projednání sporu byl měl soud v občanském soudním řízení. V tomto případě ji však má žalovaný. Ten podle soudu nejedná při řešení těchto sporů v postavení vrchnostenského orgánu, jenž by na základě veřejného zájmu zasahoval do právní sféry účastníků řízení, nýbrž vykonává roli arbitra, který, obdobně jako soud v občanském soudním řízení, rozhoduje spor mezi dvěma stranami smlouvy o propojení.

V uvedeném rozhodnutí Městský soud v Praze dále vyjádřil právní názor, že v řízení, které má být žalobou napadeným rozhodnutím obnoveno, žalovaný rozhodoval v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Protože právní režim soudní ochrany proti rozhodnutí o povolení obnovy řízení podle § 62 a násl. spr. ř. nemůže být odlišný od právního režimu soudní ochrany ve věci samé, v posuzovaném případě je o věci, v níž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí o obnově řízení, příslušný rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Tyto závěry soud doložil odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2003, č. j. 7 A 30/2001 - 24, publikované pod č. 44/2004 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2004, č. j. 2 As 71/2003 - 35. Soud podotknul, že při výkonu jiných pravomocí podle zákona o telekomunikacích ohledně smluv o propojení, má žalovaný veřejnoprávní postavení a k přezkumu takových rozhodnutí je věcně příslušný soud ve správním soudnictví, což se týká kupř. rozhodnutí podle § 40 odst. 2 zákona o telekomunikacích, jímž žalovaný nahrazuje smlouvu o propojení, což již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze

dne 8. 3. 2006, čj. 3 As 48/2004-82, publikovaném pod č. 882/2006 Sb. NSS nebo cenového rozhodnutí žalovaného o ceně za propojení podle § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích, jak je uvedeno v usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 9. 7. 2004, č. j. Konf 92/2003 - 18, publikovaném pod č. 336/2004 Sb. NSS. V těchto případech podle soudu totiž žalovaný nahrazoval vůli stran vlastním rozhodnutím, jednal tedy z pozice vrchnostenského orgánu a na základě veřejného zájmu, jímž je otevřený přístup k veřejným telekomunikačním sítím, nerozhodoval tedy pouze spor ohledně plnění ze smlouvy o propojení, jak tomu bylo v předmětné věci. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud dospěl k závěru, že není věcně příslušný k projednání žaloby, neboť se žalobce domáhá podle § 46 odst. 2 s. ř. s. přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je taková žaloba nepřipustná a soud ji na základě § 46 odst. 1 písm. d) a § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl a poučil žalobce o možnosti podat žalobu k příslušnému soudu v občanském soudním řízení.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“) nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Vyjádřil přesvědčení o nesprávnosti právních závěrů soudu, který předmětnou věc posoudil tak, že její projednání a rozhodnutí přísluší soudu v občanském soudním řízení a ne soudu ve správním soudnictví. Rozhodnutí o povolení obnovy není podle stěžovatele vyloučeno z přezkumu v rámci správního soudnictví a není při tom podstatné, co bylo předmětem správního řízení, které má být obnoveno. Předmětem soudního řízení nebyl spor mezi stěžovatelem a společností Vodafone, ale vrchnostenské rozhodnutí o připuštění, nebo nepřipuštění zásahu do pravomocného rozhodnutí žalovaného cestou obnovy řízení. Rozhodnutí Rady žalovaného o povolení obnovy řízení je proto způsobilé být předmětem přezkumu ve správním soudnictví. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2006, č. j. 5 Ca 196/2005 - 31, ze kterého plyne, že se soud po věcné stránce zabýval přezkumem rozhodnutí žalovaného, jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy, a to v téže věci, která byla předmětem řízení ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 362/2006. Uvedeným rozsudkem Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení pro nepřezkoumatelnost. Na jeho základě vydala Rada žalovaného nové rozhodnutí, které je předmětem přezkumu ve věci, v němž Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 1. 2007, č. j. 10 Ca 362/2006 - 15, žalobu pro věcnou nepřislušnost odmítl. Na základě toho stěžovatel dovozuje, že Městský soud v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ca 196/2005 dospěl ke zcela opačnému závěru, než v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Ca 362/2006, když v prvním případě dospěl k závěru že žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy je přezkoumatelná ve správním soudnictví, zatímco v případě druhém soud žalobu proti rozhodnutí o povolení obnovy, a to v téže věci, odmítl. Podle stěžovatele tak nebyla naplněna zásada legitimního očekávání. Stěžovatel v této souvislosti uzavřel, že vedle sebe existuje rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2006, č. j. 5 Ca 196/2005 - 31 a usnesení téhož soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 10 Ca 362/2005 - 15, ze kterých vyplývají zcela opačné právní názory na otázku ohledně přípustnosti žaloby proti rozhodnutí týkající se obnovy řízení, a to v téže věci.

Stěžovatel v další části kasační stížnosti svádí polemiku ohledně ústavnosti dělení soudní kontroly správních rozhodnutí podle jejich důsledků na část soukromoprávní, představovanou částí pátou o. s. ř. a veřejnoprávní, která je obsažena v s. ř. s. Navrhuje

proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby inicioval u Ústavního soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy zrušení celé části páte o. s. ř. Důvodem zapříčiňujícím protiústavnost duální kontroly správních rozhodnutí je podle stěžovatele nejednost, rozporuplnost a nepředvídatelnost rozhodování ohledně toho, který soud je věcně příslušný, dále pak to jsou velmi vágní kritéria vymezení pravomoci civilních a správních soudů, což následně vyvolává soustavné porušování ústavně zaručeného práva na přiměřenou délku řízení. Stěžovatel dále uvádí, že tzv. zvláštní senát, zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb. není zakotven v ústavním pořádku, obdobně jako dualismus soudního přezkumu správních rozhodnutí. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhnul, aby Nejvyšší správní soud posoudil soulad zákona č. 131/2002 Sb., § 104b, § 104c a celé části páte o. s. ř. a § 46 odst. 2 ve spojení s § 68 písm. b) s. ř. s. s ústavním pořádkem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a pokud dospěje k závěru, že jsou v rozporu s ústavním pořádkem, aby věc podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., předložil Ústavnímu soudu. Jinak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2007, č. j. 10 Ca 362/2006 - 15, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3. s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud při tom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Soud prvního stupně nejprve posoudil, zda rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, řešilo vztah soukromoprávní či veřejnoprávní. Dovodil, že smlouva o propojení ze dne 20. 12. 2000, vzdor ustanovení § 38 až 40 zákona o telekomunikacích, v konečném hledisku představuje o smlouvu soukromoprávní, uzavřenou mezi dvěma subjekty soukromého práva, jejímž předmětem je úprava vzájemných práv a povinností při propojení sítí a na níž se, pokud zákon o telekomunikacích nestanoví jinak, plně vztahuje obecná úprava závazkových vztahů obsažená v občanském a obchodním zákoníku. K tomu dodal, že ve sporu ohledně jejího plnění jsou proti sobě dva subjekty soukromého práva v rovném postavení, přičemž pokud by nebylo zvláštní právní úpravy dané § 40 odst. 4 a § 95 odst. 1 písm. c) zákona o telekomunikacích, pravomoc k projednání sporu byl měl soud v občanském soudním řízení. Na základě svých úvah dospěl soud prvního stupně k závěru, že není věcně příslušný k projednání žaloby. Na základě této úvahy soud prvního stupně aplikoval judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2003, č. j. 7 A 30/2001 - 24, publikovaným pod č. 44/2004 Sb. NSS a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2004, čj. 2 As 71/2003-35, dostupným na www.nssoud.cz, podle nichž *právní režim ochrany proti rozhodnutí o povolení obnovy řízení podle § 62 a násl. spr. ř. nemůže být odlišný od právního režimu soudní ochrany proti rozhodnutí ve věci samé*.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s právním posouzením učiněným soudem prvního stupně ohledně charakteru rozhodnutí ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603,

podle něhož žalovaný rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, bylo zamítnuto odvolání napadající rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2002, čj. 32452/2001-620/VII.vyř., které bylo současně potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím byla společnosti Vodafone Czech Republic a.s. podle bodů 3.1 a 6.6 smlouvy o propojení ze dne 20. 12. 2000 a podle bodu 7 přílohy A, bodu 3.1 Přílohy D a Dodatku č. 1 ze dne 25. 5. 2001 k této smlouvě stanovena povinnost směřovat veškerý provoz, s výjimkou provozu přelivového, ze své sítě do sítě žalobce výhradě přímým propojením a dále směřovat přelivový provoz tranzitem přes síť společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.

Nejvyšší správní soud výše zmíněné rozhodnutí považuje za obsahovou změnu právního vztahu založeného smlouvou o propojení ze dne 20. 12. 2000. Žalovaný z pozice vrchnostenského orgánu, na základě existujícího sporu mezi smluvními stranami podle § 40 odst. 4 ve spojení s § 95 odst. 1 písm. c) zákona o telekomunikacích, autoritativně stanovil povinnosti smluvních stran. Zasáhl tedy do existujícího právního vztahu, provedl jeho obsahovou změnu tím, že společnosti Vodafone Czech Republic a.s. jednoznačně stanovil právní povinnost. Žalovaný svým postupem v podobě obsahové změny právního vztahu nahradil vůli smluvních stran. Soud v dané věci neposuzuje smlouvu samou, ale povolení obnovy řízení ve věci vydání rozhodnutí správního orgánu, kterým zasáhl do existující smlouvy. V dané souvislosti je třeba odkázat na právní závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 As 48/2004 - 82, publikovaným pod č. 882/2006 Sb. NSS, podle něhož *pokud žalovaný vystupoval ve vrchnostenském postavení a svým rozhodnutím nahradil vůli smluvních stran, přezkum takového rozhodnutí spadá proto do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví*. Nejvyšší správní soud, vycházející z těchto závěrů dospěl k právnímu názoru, že i rozhodnutí, jímž se podle § 40 odst. 4 ve spojení s § 95 odst. 1 písm. c) zákona o telekomunikacích, řeší spor vzniklý ze smlouvy o propojení tak, že modifikuje obsah smlouvy, čímž dochází k obsahové změně právního vztahu, ve své podstatě představuje nahrazení vůle smluvních stran obdobně jako je tomu u rozhodnutí učiněných podle § 40 odst. 2 zákona o telekomunikacích.

Na základě těchto úvah proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že vrchnostenské rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2002, čj. 32452/2001-620/VII.vyř., potvrzené rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, ohledně stanovení povinnosti společnosti Vodafone Czech Republic a.s., nahradilo vůli smluvních stran. Proto je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Soud prvního stupně v tomto ohledu nesprávně posoudil charakter řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, pročez nesprávně rozhodl podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 68 písm. b) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. o odmítnutí žaloby. V novém řízení Městský soud v Praze posoudí, zda rozhodnutí ze dne 15. 9. 2006, čj. 5 137/2005-603-VI, jímž bylo změněno rozhodnutí 24. 2. 2005, č. 5 137/2005/603-II, tak, že se podle § 62 odst. 1 písm. b) spr. ř. povoluje obnova řízení ve věci ukončené pravomocným rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 28. 6. 2002, čj. 13109/2002-603, je způsobilé podle § 65 odst. 1 s. ř. s. být předmětem zásahu do stěžovatelových veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud při vyslovení tohoto závěru vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, čj. 5 As 13/2006-46, dostupném na www.nssoud.cz, podle něhož *žaloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve*

smyslu § 65 s. ř. s. Takový případ nastává např. tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy řízení spojen odkladný účinek.

Stěžovatel v kasační stížnosti, zřejmě pod dojmem výše uvedeného nesprávného právního závěru Městského soudu v Praze, dále uvedl velmi obsírné pojednání ohledně současné právní úpravy možnosti soudního přezkumu správních rozhodnutí, přičemž ji podrobil kritice. K jeho námitkám však Nejvyšší správní soud uvádí, že neshledal zákon č. 131/2002 Sb. a ustanovení § 104b, § 104c a celou část pátou o. s. ř. a § 46 odst. 2 ve spojení s § 68 písm. b) s. ř. s. v rozporu s ústavním pořádkem. Proto nevyužil postupu předvídaným čl. 95 odst. 2 Ústavy a nepředložil věc podle § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, Ústavnímu soudu. Předmětem stěžovatelovy námitky v tomto ohledu byla rozpolcenost soudní kontroly veřejné správy v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí. Je pravdou, že současná Ústava České republiky nezná dualismus soudního přezkumu, a to kupř. na rozdíl od Ústavy Československé republiky z roku 1920, která ve svém § 105 odst. 1 stanovila, že *ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno jest straně tímto rozhodnutím dotčené po vyčerpání opravných prostředků dovolávati se nápravy pořadem práva.*

Současná právní úprava byla ovlivněna nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2001, publikovaného pod č. 276/2001 Sb., kterým byla část pátá "Správní soudnictví" (§ 244 - 250s) o. s. ř. dnem 31. prosince 2002 zrušena. Jak ale dále v souvislosti s rozčleněním kontroly správních rozhodnutí judikoval Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. IV. ÚS 349/03, *Ústavní soud by překračoval svoji kompetenci, pokud by si osvojoval rozhodovat o rozdělení agendy správního soudnictví podle veřejnoprávní a soukromoprávní povahy vztahů, které jsou předmětem sporů. Je věcí obecné justice nalézat hranici mezi množinou veřejnoprávních a soukromoprávních vztahů. Rozhraničení veřejného a soukromého práva je záležitost práva jednoduchého, nikoli základních lidských práv, ať už hmotných (právo na majetek podle čl. 11, právo k výsledkům tvůrčí duševní činnosti podle čl. 34 či další práva), nebo procesních (právo na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 a dalších Listiny základních práv a svobod). Ta mohou být stejně dobře ochráněna nebo opomíjena jednou i druhou větví současného českého správního soudnictví, přičemž justiční charakter rozhodujících orgánů pochyby nevyvolává. Za účelem, aby nedošlo k denegatio iustitiae zákonodárce vytvořil zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, tzv. zvláštní senát, kterému podle § 1 odst. 1 písm. b) zmíněného zákona svěřil pravomoc řešit kompetenční spory mezi soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví. Skutečnost, že tzv. zvláštní senát není zmíněn v Ústavě a priori neznamená nemožnost jeho zřízení a tím spíše ani protiústavnost zákona č. 131/2002 Sb., kterým byl zřízen. Jeho členy jsou navíc soudci soudů, které v Ústavě výslovně uvedeny jsou.*

Na základě výše zmíněných skutečností Nejvyšší správní soud shrnuje, že se Městský soud v Praze bude v novém řízení zabývat primárně posouzením, zda rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 15. 9. 2006, čj. 5 137/2005-603-VI, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., z čehož odvodí svůj další procesní postup. Nad to Nejvyšší správní soud podotýká, že by případně měl Městský soud v Praze zvážit a zjistit okruh možných osob zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že Městský soud v Praze nesprávně rozhodl o odmítnutí návrhu, a proto kasační stížností napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc současně vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, v němž je tento soud podle odstavce 3 téhož ustanovení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu